

Arrest

nr. 197 318 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Louizalaan 363/4
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die *loco* advocaat L. VANBRABANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben.

Op 11 juli 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 18 juli 2017 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke op 22 juli 2017 te Slovenië en op 17 januari 2017 te Bulgarije waren genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Op 26 juli 2017 bleek uit een medisch onderzoek dat verzoeker niet minderjarig was.

Op 27 juli 2017 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Sloveense en Bulgaarse asielinstanties.

Op 8 augustus 2017 hoorde de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker in het licht van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 8 augustus 2017 weigerden de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 9 augustus 2017 verklaarden de Sloveense instanties zich uitdrukkelijk akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening. Zij bevestigden ook dat verzoeker in Slovenië een verzoek tot internationale bescherming had ingediend op 20 juni 2017.

Op 29 augustus 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : S. voornaam : S. geboortedatum : [...]1997 geboorteplaats : A. nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 11.07.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn, met geboortedatum 31.05.2001, maar nadat de Belgische autoriteiten twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 19.07.2017 door het AZ Sint-Jan Brugge-OostendeAV, Campus Serruys, Dienst Medische Beeldvorming, een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de betrokkene op 19.07.2017 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 20,705 jaar, met een standaarddeviatie van 1,595 jaar. De geboortedatum van de betrokkene werd dientengevolge door de Belgische autoriteiten aangepast naar 01.01.1997 en de plaatsing onder hoede door de Dienst Voogdij verviel van rechtswege.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 17.01.2017 in Bulgarije en op 22.06.2017 in Slovenië geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 08.08.2017 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 11 maanden eerder verliet om naar Iran te reizen om daar 1 maand in Teheran te verblijven alvorens naar Turkije door te reizen. Hij gaf aan ongeveer 2 maanden in Istanboel te hebben verbleven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te betreden. In Bulgarije werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 17.01.2017 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er geen asielaanvraag indiende en gedurende 4 maanden verbleef, waarvan 3 maanden in een gesloten en 1 maand in een open centrum. Hij gaf aan vervolgens naar Servië te zijn gereisd om daar 4 maanden te verblijven alvorens via Kroatië naar Slovenië door te reizen. In Slovenië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 22.06.2017 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene ontkende dat hij er een asielaanvraag indiende, maar gaf enkel aan dat

zijn vingerafdrukken er genomen werden. Hij verklaarde dat hij er 3 dagen in een opvangcentrum verbleef alvorens naar Italië te reizen om daar 2 dagen te verblijven. Hij gaf aan vervolgens naar Frankrijk te zijn gereisd om na een verblijf van 1 nacht naar België door te reizen. In België aangekomen, diende hij op 11.07.2017 een asielaanvraag in.

Op 18.07.2017 werd met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 een informatieverzoek gericht aan zowel de Bulgaarse als Sloveense autoriteiten, teneinde meer informatie te verkrijgen over onder andere de identiteitsgegevens die de betrokkene bij zijn asielaanvraag aldaar gebruikte. Op 18.08.2017 gaven de Sloveense autoriteiten aan dat de betrokkene in Slovenië op 20.06.2017 zonder identiteitsdocumenten een asielaanvraag indiende bij hun diensten. Hij maakte gebruik van volgende identiteit: S., S., geboren op [...]2001 in N. (Afghanistan).

Op 27.07.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan zowel de Bulgaarse als de Sloveense autoriteiten. Op 08.08.2017 weigerden de Bulgaarse autoriteiten de terugname van de betrokkene, omdat zij de Sloveense autoriteiten de verantwoordelijke Lidstaat achtten. Op 09.08.2017 stemden de Sloveense autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Uit de weigering vanwege de Bulgaarse autoriteiten bleek bovendien dat de betrokkene aldaar bekend stond onder volgende identiteit: R., S., geboren op [...]1999 in Afghanistan.

We wijzen er op dat de betrokkene zich in achtereenvolgens Bulgarije, Slovenië en België registreerde onder een andere identiteit, al dan niet als minderjarige. Bovendien bleef uit leeftijdsonderzoek, zoals reeds vermeld, dat de betrokkene bij registratie valselijke verklaringen had afgelegd inzake zijn leeftijd. Ook wijzen we er op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor ontkende een asielaanvraag te hebben ingediend in Bulgarije en Slovenië, terwijl het onderzoek van de vingerafdrukken onweerlegbaar het tegendeel aantoonde. Dit toont ons inziens ten overvloede aan dat de betrokkene er niet voor terugdeinst zijn ware identiteit en asielhistoriek middels bedrieglijke en leugenachtige verklaringen te verdoezelen. Ons inziens tast dit de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen sterk aan.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat in Frankrijk iedereen op straat leefde en de smokkelaar hem zei dat hij beter naar België kon komen omdat het er vriendelijke mensen zijn. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Slovenië, omdat zijn vingerafdrukken er genomen werden en hij op straat werd gezet zonder dat hij opvang kreeg.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Tijdens zijn gehoor maakte de betrokkene plots gewag van een in een opvangcentrum in Slovenië verblijvende neef.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een

onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Slovenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Slovenië omdat zijn vingerafdrukken er genomen werden en hij dan naar eigen zeggen op straat werd gezet en geen opvang kreeg.

Dienaangaande wijzen we er op dat de betrokkene elders in zijn gehoor verklaarde dat hij drie dagen in Slovenië verbleef en hij in die periode in een opvangcentrum op een voor hem onbekende plaats verbleef. Geconfronteerd met deze inconsistentie tussen zijn verschillende verklaringen, gaf de betrokkene aan dat hij die drie dagen niet legaal in het opvangcentrum verbleef, maar dat zijn neef daar verbleef en hem daar binnenbracht.

Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen dat hij geen familieleden heeft die in Europa verblijven, gaf de betrokkene aan dat zijn neef – F. R. genaamd - in Slovenië verblijft, maar hij niet wist dat dit Europa was. We wijzen er op dat de verklaringen van de betrokkene, waarvan de geloofwaardigheid die zoals reeds aangegeven sterk geschaad werd door diverse leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, sterke inconsistenties bevatten. Dit noopt ons inziens tot de conclusie dat de betrokkene geen betrouwbare en consistente verklaringen kon afleggen die een rechtvaardiging kunnen vormen voor een verzet tegen een overdracht aan Slovenië.

We herhalen ook dat de Sloveense instanties op 09.08.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Sloveense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen er daarnaast op dat Slovenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Sloveense autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Slovenië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde niet goed te kunnen slapen en niet te weten wat de oorzaak is. We wijzen er echter op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan

worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We benadrukken dat de Sloveense autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Sloveense autoriteiten (4)."

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoeker dat de thans bestreden beslissing de weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 augustus 2017 betreft. Het doorlaatbewijs, dat in de aanhef van het verzoekschrift lijkt aangevochten te worden, is wel degelijk niet aangevochten. Verzoeker erkent dat dit geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling is.

3.. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 5 en 6 van de programmawet (I) van 24 december 2002 betreffende de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (hierna: de programmawet van 24 december 2002), van de artikelen 3 en 18 Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het legaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Hij meent bovendien dat de gemachtigde zijn macht heeft overschreden door de bestreden beslissing te nemen.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Het Verdrag van Genève geeft aan de vluchteling het recht vrij het land te kiezen waar hij politiek asiel wenst aan te vragen, in casu België.

De Dublin-overeenkomst voorziet in een uitzondering op deze regel en schrijft een procedure voor bij de bepaling welke Lidstaat bevoegd is voor het verzoek tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Verzoekende partij wordt terug naar Slovenië gestuurd op basis van artikel 18 (1)b van de Dublin III-Verordening.

Artikel 18 luidt als volgt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Omtrent deze concrete situatie van verzoeker wordt in de bestreden beslissing gesteld dat:

[...]

Lezing van de Dublin-III verordening leert dat voor de toepassing van artikel 18 vereist is dat wordt nagegaan of de asielaanvraag van de verzoeker om internationale bescherming in de verantwoordelijke staat nog lopende is.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de stand van zaken van de asielaanvraag van verzoeker in Slovenië niets overwogen, laat staat onderzocht.

Ten tweede bestaat er een nauwe band tussen artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en de gekende rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S./België en Griekenland) en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening die een omzetting zijn van deze rechtspraak.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-verordening bepaalt het volgende:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

Het belang van artikel 3 EVRM wordt ook als dusdanig erkend in de bestreden beslissing door te wijzen op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt overwogen dat elke lidstaat gehouden is te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

[...]

In de bestreden beslissing wordt dus in essentie overwogen dat de bewijslast wat betreft het falen van het asiel- en opvangsysteem van een Lidstaat ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Deze zienswijze van de Belgische Staat strookt niet met de voormelde rechtspraak. Het Hof van Justitie stelt in zijn uitspraak van 21 december 2011 in de zaken C-411/10 en C-493/10 eenduidig wat volgt:

“Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.”

Het Hof van Justitie aanvaardt niet dat de Lidstaten hun verantwoordelijk van zich afschuiven (naar de verzoeker om internationale bescherming). Het komt de overdragende Lidstaat toe om de opvangomstandigheden en de asielprocedure van de overnemende Lidstaat te onderzoeken.

In tegenstelling tot bijvoorbeeld voor Bulgarije en Griekenland bestaan er voor Slovenië echter geen AIDA-rapporten en rapporten die algemeen aanvaard worden als zijnde waarheidsgetrouw. Uiteraard wringt daar de schoen voor de Belgische Staat.

Verwerende partij beschikt niet over de nodige rapporten om de situatie in Slovenië te kunnen onderzoeken. Echter dit betekent in de praktijk dat de Belgische Staat een verzoeker om internationale bescherming overdraagt aan een Lidstaat zonder enige notie te hebben van de kwaliteit van de opvang en of de asielprocedure van dat land voldoende bescherming biedt.

Het gegeven dat verzoeker en diens neef korte tijd in een opvangcentrum te Slovenië hebben verbleven doet daar niets aan af. De relatie van verzoeker met diens neef kan geen aanknopingspunt vormen voor een Dublin-beslissing gezien hij niet kan ten eerste worden aangemerkt als een gezinslid in de zin van de Dublin-III verordening. Ten tweede zegt het feit dat er opvang zou zijn geweest niets over de kwaliteit ervan.

De verwerende partij heeft zich zodoende onvoldoende rekenschap gegeven van de garanties die benodigd zijn om de verzoeker te kunnen overdragen zonder dat hij in Slovenië een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM lopen, laat staan dat het bestreden besluit op dat punt voldoende is gemotiveerd.”

Artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevat die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker legt niet uit op welke manier de bestreden beslissing het legaliteitsbeginsel en de artikelen 5 en 6 van de programmawet van 24 december 2002 schendt. Deze middelonderdelen zijn bijgevolg onontvankelijk.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, meer bepaald artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 18 (1) b en artikel 17 van de Dublin III-verordening en bevat de beslissing een omstandige motivering in feite met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Slovenië om de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken. De gemachtigde gaat vooreerst in op het traject dat verzoeker heeft afgelegd, de terugnameverzoeken en het uitdrukkelijk terugnameakkoord van Slovenië en hij gaat concreet na of de overdracht aan Slovenië voor verzoeker een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Uiteindelijk concludeert de gemachtigde dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering voldoende is, hij is immers van oordeel dat de juiste grondslag, zowel *de iure* als *de facto* ontbreekt.

Het afdoende karakter van de motivering wordt onderzocht in het licht van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening en in het licht van 3 van het EVRM. Verzoeker ontwikkelt immers het middel op grond van deze beide artikelen.

In eerste instantie wijst hij erop dat de rechtsgrond artikel 18, (1), b van de Dublin III-verordening de grondslag is voor de thans bestreden beslissing. Deze rechtsgrond kan worden toegepast als het beschermingsverzoek in Slovenië nog lopende is. Verzoeker stelt verkeerdelijk dat de gemachtigde dit niet heeft onderzocht. Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier dat de Sloveense autoriteiten het verzoek om terugname aanvaardden op grond van artikel 18, b van de Dublin III-verordening. Dit wijst erop dat de Sloveense autoriteiten uitdrukkelijk erkennen dat het beschermingsverzoek nog steeds lopende is. Bijkomend stuurde de gemachtigde op 18 juli 2017 een verzoek om informatie naar de Sloveense autoriteiten waarin hij polste naar de stand van verzoekers asielaanvraag in Slovenië. De Sloveense autoriteiten hebben hierop ook geantwoord op 18 augustus 2017. Verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet verwijten onzorgvuldig te hebben opgetreden. Hij kon terecht verwijzen naar artikel 18, (1), b van de Dublin III-verordening.

In tweede instantie wijst verzoeker op artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), meer bepaald het arrest MSS van 21 januari 2011 en op de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening die een omzetting zijn van die rechtspraak.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3, 2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Uit de bovenstaande bepaling blijkt aldus dat indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in Slovenië systeemfouten bevatten, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest voor verzoekers van internationale bescherming in het algemeen, en geen andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg onderzoekt de Raad *in casu* een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, dat correspondeert met artikel 4 van het Handvest.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoeker legt in het verzoekschrift de bewijslast bij de gemachtigde. Hij verwijst daarvoor naar een citaat uit het arrest van 21 december 2011 in de zaken C-411/10 en C-493/10 waarin het Hof van Justitie stelt dat om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt, de lidstaten dit kunnen inschatten op grond van informatie zoals die welke het EHRM aanhaalt. In dit arrest heeft het HvJ uitdrukkelijk verwezen naar de beoordeling van het EHRM in het MSS-arrest, waarnaar verzoeker ook zelf verwijst. In beide arresten wordt het interstatelijk vertrouwensbeginsel wel degelijk bevestigd, maar wijzen beide hoven erop dat dit een weerlegbaar vermoeden is. Onderzoek van het MSS-arrest wijst uit dat het EHRM wat betreft de Griekse asielprocedure wees op de talrijke internationale bronnen waaruit de tekortkomingen bleken. In dergelijke omstandigheden kan volgens het EHRM niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt. Het EHRM bevestigt dat de bewijslast in eerste instantie op de verzoeker rust, maar indien de situatie in een EU-lidstaat zwaar tekortschiet, dan moet de staat onderzoeken of de EU-lidstaat de garanties naleeft, onder de voorwaarde dat de verzoeker een verdedigbare grief heeft onderbouwd. In een dergelijk geval is er sprake van een verminderde bewijslast voor de verzoeker en hadden de autoriteiten moeten nagaan hoe de asielwetgeving in de praktijk wordt toegepast. Dit vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, § 28).

De gemachtigde heeft *in casu* uitgebreid verwezen naar de pertinente rechtspraak van de hogere rechtscolleges aangaande de evaluatie van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in de context van de Dublinverordening. Hij wijst er ook op dat indien men niet onkundig kan zijn van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot de asielprocedure of de onthaal- en opvangvoorzieningen die maken dat een asielzoeker bij een overdracht aan een lidstaat een risico loopt op een schending van de voormelde hogere rechtsnormen, geen asielzoekers mogen overgedragen worden. De gemachtigde wijst er verder op dat Slovenië partij is bij de Conventie van Genève en bij het EVRM en men er kan van uitgaan dat Slovenië het non-refoulementbeginsel respecteert. De gemachtigde is ervan overtuigd dat de Sloveense instanties, net als België, bescherming geven aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De gemachtigde steunt dus op het interstatelijk vertrouwensbeginsel wat betreft Slovenië. Vooraleer dit vermoeden wordt weerlegd, moet er conform de voorgaande analyse van het arrest-MSS wel enige indicatie zijn dat men ernstig moet vrezen voor Sloveense systeemfouten. Het gegeven dat de gemachtigde voor Slovenië zich niet steunt op een specifiek verslag, betekent niet automatisch dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers of dat de gemachtigde niet aan zijn onderzoeksplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft voldaan. Anders dan de situatie die aan de orde was in het MSS-arrest en de arresten C-411/10 en C-493/10, waar men op grond van de talrijke internationale rapporten niet onkundig kon zijn van de fundamentele tekortkomingen in Griekenland, kan deze parallel niet getrokken worden met Slovenië. Het is geen algemeen bekend feit dat de asielprocedure en opvangsituatie in Slovenië voor asielzoekers systeemfouten vertonen. In een dergelijke situatie lag de bewijslast wel degelijk bij verzoeker om een begin van bewijs voor te leggen dat op zulke tekortkomingen wijst. Verzoeker verwijst

zelf naar geen enkel rapport om een eventuele verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM gestoeld op de algemene situatie te onderbouwen.

In het Dublin-gehoor werd verzoeker, zijnde een alleenstaande jonge man die geen gezondheidsproblemen aannemelijk maakte, gevraagd of er een specifieke reden is waarom hij niet terug wil naar Slovenië. Hij antwoordde dat hij naar België kwam omdat hij gehoord had dat de mensen hier vriendelijk zijn en niet naar Slovenië terug wil omdat hij er geen opvang kreeg. De gemachtigde wees er wat dit betreft terecht op dat verzoeker eveneens verklaarde drie dagen in een Sloveens opvangcentrum te hebben verbleven. Het lijkt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde, gelet op het gegeven dat verzoeker zich hieromtrent tegensprak, deze verklaring in verband met een gebrekkige opvang in vraag te stellen. Verzoeker heeft ook zelf in zijn Dublininterview niet aangegeven dat de kwaliteit van de opvang die hij kreeg, ondermaats was. Verzoeker verbleef ook volgens zijn verklaringen in het Dublingehoor in totaal maar drie dagen in Slovenië. De gemachtigde stelt dan ook op redelijke wijze vast dat op grond van individuele elementen ook geen afdoende indicatie voorligt dat verzoeker een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen.

De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing in rechte en in feite evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Evenmin nam de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn beslissing. Verzoeker toont geen schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het middel is, deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES